

vojka sada zaronila mišlju u prošlost, hitro prebirući po njoj svojim duhovnim okom. Ali, njezin prošli život, otkad je odrasla, tekao je bistar, kao najbistriji gorski potočić. Njezina duša, čitavo njezino biće tijekom godina nalikovalo je više biću anđela, nego li ljudskoga stvora. Njezino je nebo bilo uvijek bez oblačka, jer je živjela za svoga brata i za svoga vjerenika, koji joj je opet bio više brat, nego li vjerenik. Između brata i vjerenika bilo je podijeljeno njezino srce. Pa kako i ne bi, kad su joj oba, brat i vjerenik bili vezani svetom pobratimskom vezom, što je imala da se učvrsti i posveti njezinim vjenčanjem? Brat i vjerenik bili su njezin čitavi svijet; ona je živila za njih, kao što je vjerovala da oni oba žive za nju.

Ali, na kristalnu vedrinu njezine duše kao da se bijaše slegao nekakov dašak koji ju je djelomice zastirao. Na njezino nebo kao da se je izvio doduše sitan, ali ipak takav oblačak, koji joj je časovito poremetio blaženi duševni mir. I kad se je sjetila sada toga oblačka, njezina se misao kod njega zaustavila, pa ju je spopao nekakav strah, te joj se pričinjalo kao da čuje nekakav nutarnji glas, koji je prekorava: — Ne čudi se što su te snašle kušnje! Ti si to izazvala, kada si nastojala da ušutkaš svoju savjest! Uzaludno si se naprezala! Tvoja duša nije više onako čista i vedra kao što je prije bila! —

Na tu se je pomisao nesretna djevojka na prvi mah kao osupnula. Nije mogla da shvati, kako je njezina duša mogla da izgubi svoju običajnu vedrinu i čistoću, pa je stala prekapati po uspomenama zadnjih dana, koji su joj doista više od jednoga puta očemerili dušu. I tako joj je iskrslilo pred očima zadnje Dujmovo. Taj je blagdan bio pred cigla tri tjedna. Tada je Split slavio uspomenu svoga nebeskoga zaštitnika, mučenika za kršćansku stvar. Taj joj je dan doista bio svanuo zlosretan i koban!

Evo čega se je ona taj čas sjetila.

Kad je ono poslije podne svršila večernjica u prvostolnoj crkvi, s ostalim je vjericima izašla i ona iz Božjega hrama. Bila je u društvu kume Ivke Celićeve, majke svoga vjerenika. Najprije su prošle sajmištem, gdje je još sve vrvjelo od naroda iz okolice, a tad su obje krenule obalom, dok su konačno zakrenule na plokatu svetoga Lovre. Tu su, po starom običaju, na taj dan, u to doba, pred kneževom palačom varoške djevojke kolo igrale. Na plokati se zgrnulo mnogo naroda: netko da u kolu poskoči, a netko opet da se